

νά προβάλλῃ νέας παραφυάδας κωλύει ὁ κηπουρὸς κλαδεύων αὐτὸ διὰ ψαλίδος ἢ μαχαίρας πεφυρακτωμένης· μέχρις ἐρυθρᾶς πυρακτώσεως. Τὴν μέθοδον ταύτην ἀκολουθήσας ἐπὶ 5—15 ἔτη κατορθώνει ἐπὶ τέλους νὰ παραγάγῃ κανονικώτατον καὶ ἔρρυθμον δενδρύλλιον, ὕπερ οὐ μόνον θάλλει καὶ ἀνθεῖ ἀλλὰ καὶ καρπὸν φέρει, νάννον τέκνον νάννου γονέως.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.

(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.)

(Συνέχεια· ἴδε παρελθὼν φύλλον.)

ΚΕΦΑΛ Θ'.

— «'Ανοησίας λέγεις!» διέκοψεν αὐτὸν ὁ Στρατηγός· «ἐπ' ἐναντίας μάλιστα θὰ ἔχαιρον βλέποντές σε ἀνυψούμενον τόσον πολὺ.»

— 'Εάν διὰ τῶν ἰδίων μου προτερημάτων ἀνηγχομένη εἰς τὸ ὕψος τοῦτο,» ἀπήντησεν ὁ Γεώργιος εὐσταθῶς καὶ μετριοφρόνως, «ἄσως νὰ ἔχαιρον καὶ ἐσεμνύνοντο ἐπὶ τῇ δόξῃ μου. Ἀλλὰ τὸ παρὸν ζήτημα εἶναι ὅλως διάφορον. Ἐχω καθήκον πρῶτιστον ν' ἀνταποδώσω τὴν στοργὴν τῶν γονέων μου καὶ τοῦτο δύναμαι νὰ πράξω μόνον καὶ μόνον διαμένων ἐντελῶς υἱὸς των—μονογενὲς των τέκνον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζονται ὅλαι αἱ ἐλπίδες των. Ἡ πρότασίς σας, κύριε Στρατηγέ, εἶναι ἐλκυστική, ἀλλὰ θὰ μοὶ στοιχίσῃ τοὺς γονεῖς μου. Μὴ λοιπὸν ὀργισθῆτε ἐναντίον μου, ἀγαπητὲ καὶ σεβαστέ μοι εὐεργέτα, ἐάν δὲν δυνήθῃ νὰ πράξω κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας.»

Ὁ γέρων ἐσιώπησεν ἐπὶ τινὰς στιγμάς. Τὰ αἰσθήματα τοῦ ἐπάλαιον,—τὸ αἰσθημα τῆς δυσαρρεσκείας κατὰ τοῦ αἰσθημάτος τῆς φυσικῆς του ἀγαθότητος· ταχέως ὅμως ὑπερίσχυσε τὸ δεύτερον.

«Δίκαιον ἔχεις, υἱέ μου,» εἶπεν· ὁ Θεὸς νὰ σὲ εὐλογήσῃ.»

Καὶ οὕτω ἔληξεν ἡ συνομιλία, ἥτις ἡδύνατο νὰ ἐπιφέρῃ τόσον σπουδαῖα ἀποτελέσματα διὰ τὸν Γεώργιον. Οὗτος δὲ δὲν ἐνόμισεν ἀναγκαῖον νὰ ἀναφέρῃ τὸ πρᾶγμα εἰς τοὺς γονεῖς του, διότι ἐγνώριζεν ὅτι θὰ τοὺς ἐλύπει καὶ θὰ τοὺς ἔθλιβεν ἀναίτιως.

ΚΕΦΑΛ Ι.

Τὸ φθινόπωρον εἶχεν ἐπέλθει καὶ ὁ Γεώργιος εἶχεν ἀρκούντως ἀναλάβει τὰς δυνάμεις του ὥστε νὰ σκέπτεται περὶ ἐπιστροφῆς εἰς τὸ τάγμα του, ὅτε ἤλθεν εἰδήσεις ὅτι ἡ εἰρήνη εἶχε συνομολογηθῇ μεταξὺ τῶν μαχομένων κρατῶν.

Τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον τοῦ Μαγδεμβούργου ἀπεφάσισε νὰ ἐορτάσῃ τὴν χαροποιὰν εἰδήσιν διὰ μεγάλου συμποσίου, εἰς τὸ ὁποῖον προσεκληθήσαν ὅλοι οἱ ἐν τῇ πόλει ἀξιωματικοί, αἱ δημοτικαὶ ἀρχαὶ καὶ πλείστοι τῶν μεγάλων ἐμπόρων.

Ὁ Γεώργιος, πεισθεὶς ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ φὸν Βράουν βέδελ, εἶχε συναινέσει νὰ παρακαθίσῃ εἰς τὸ συμπόσιον τοῦτο, ἀλλὰ καθ' ὁδὸν ἐσκέφθη πόσον ὀλίγους φίλους ἀληθεῖς εἶχε μεταξὺ τοῦ πλήθους τούτου, καὶ ὅτι ἡ ψυχρότης τῶν ἀξιωματικῶν τῆς φρουρᾶς θὰ καθίστατο δυσάρεστος. Εἰσῆλθεν ὅμως εἰς τὴν πρῶτην αἴθουσαν, ὅπου εὗρε μόνον πολιτικούς. Μεταξὺ τούτων οὐδεὶς τὸν ἐγίνωσκε προσωπικῶς, ἀλλὰ τὸ φιλόφρον ὕψος καὶ ἡ στολή του τῷ ἐφείλκυσαν φιλικὴν ὑποδοχὴν. Συνομιλῶν μετὰ τινος δικαστοῦ, εἰσῆλθεν εἰς τὴν δευτέραν αἴθουσαν, ἥτις ἦτο πλήρης ἀξιωματικῶν.

Μεταξὺ αὐτῶν ὁ Γεώργιος παρετήρησε νεαρόν τινα κόμητα ταγματάρχην, ἐξ εὐγενοῦς οἰκογενείας, ὅστις ὅμως οὐδεμίαν συμμετοχὴν εἶχε λάβει εἰς τὸν πόλεμον. Μικρὸς ὄμιλος ἦτο συνηγμένος περὶ αὐτὸν, συνομιλῶν περὶ ἐνδόξων κατορθωμάτων καὶ λυπούμενος ὅτι ἡ συνομιλόγησις τῆς εἰρήνης εἶχε στερήσῃ αὐτοὺς τῆς εὐκαιρίας τοῦ νὰ ἀναδείξωσι τὸν ἥρωισμὸν των.

Μεταξὺ τοῦ κύκλου τούτου ἦσαν καὶ δύο ὑπασπισταὶ τοῦ Στρατηγοῦ, οἵτινες ἂν καὶ μεταξὺ των ἐγέλων περὶ τῆς ἀδυναμίας τὴν ὁποίαν ἐδείκνυε διὰ τὸ ὕφαντό-πουλον,» ἐν τούτοις δὲν ἐτόλμων δημοσίᾳ νὰ δυσαρεστήσωσι τὸ ὕφαντό-πουλον τοῦτο. Διὰ τοῦτο τὸν ἐπλησίασαν καὶ τῷ ὠμίλησαν. Ὁ κόμης παρετήρησε τὸ κίνημα τοῦτο καὶ ἀνεγνώρισε τὸν Γεώργιον. Ἐκαμὲ λοιπὸν μερικὰς παρατηρήσεις, μετὰ τὸν σκοπὸν νὰ τὰς ἀκούσῃ ὁ Γεώργιος, ἀλλ' ὅτε οὗτος οὐδεμίαν προσοχὴν ἔδωκεν, ὁ κόμης ἐστράφη πρὸς αὐτὸν καὶ τῷ εἶπε μετὰ φωνὴν δυνατὴν,

— Λοχαγὲ Βράουν, θὰ μοὶ κάμῃτε τὴν χάριν νὰ με πληροφρήσητε ποῖος εἶναι ὁ ἐπαίτης ἐκεῖνος, μετὰ τὸν ὁποῖον περιπατεῖτε καθ' ἐκάστην ἐπὶ τῆς Κεντρικῆς ὁδοῦ;»

Ἐγένετο βαθεῖα σιγὴ καθ' ὅλην τὴν αἴθουσαν. Ὁ Γεώργιος ἐστράφη πρὸς τὸν λαλήσαντα καὶ ἀπήντησε μετὰ ἡχηρὰν καὶ ἀποφασιστικὴν φωνήν.

— Ὁ ἀνὴρ, μετὰ τοῦ ὁποίου λαμβάνω εὐχαρίστησιν νὰ κάμνω περίπατον, δὲν εἶναι ἐπαίτης, ἀλλ' ἐντιμὸς ὑφάντης. Εἶναι ὁ πατήρ μου!

— Ὁ πατήρ σας! Καὶ δὲν αἰσχύνεσθε ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐξόχου ταύτης ὁμηγύρεως νὰ ὁμολογήσητε τὴν ταπεινὴν σας καταγωγὴν;

— Οὐδέποτε θὰ αἰσχυνθῶ τοὺς γονεῖς μου,» ἀπήντησεν ὁ λοχαγὸς Βράουν· καὶ στραφείς πρὸς τὸν σύντροφόν του, ἐξηκολούθησε συνομιλῶν μετ' αὐτοῦ.

Ἐπὶ κόμης ἦχος ἐπαίνου διῆλθε διὰ τῆς συναναστροφῆς· ἀλλ' ὁ κόμης, οὕτινος ἡ ἐπιθεσις κατὰ τοῦ Γεωργίου εἶχεν οὕτως ἀποθῇ καθ' αὐτοῦ, παροργι-

σθεις ἐκ τῆς ἀποτυχίας του, ὑπερέβη νῦν πᾶν ὄριον εὐγενείας καὶ ἐθιμοταξίας, καὶ ἀνέκραξε,

— Λοιπὸν, σᾶς διακηρύττω ὅτι ἡμεῖς, ὅτινες εἴμεθα ἡναγασμένοι νὰ καλῶμεν ἑαυτοὺς συναδέλφους ἀνθρώπου τοσοῦτον ταπεινῆς οἰκογενείας, αἰσχυρόμεθα διὰ σέ καὶ διὰ τοὺς γονεῖς σου! Πῶς σοὶ ἀρέσκει τοῦτο; Ἀκόμη θὰ τολμήσης νὰ μᾶς ἐγκωμιάσῃς τὸν ὑφάντην καὶ τὴν γυναῖκά του;»

— Θὰ τολμῶ καὶ σήμερον καὶ αὔριον καὶ καθ' ὅλον μου τὸν βίον, κύριε κόρη,» ἀπήντησεν ὁ Γεώργιος, μὲ στεντορείαν τὴν φωνήν. «Μέχρι τοῦ θανάτου μου θὰ τιμῶ παντοιοτρόπως τοὺς γονεῖς με· διότι τὸ θεωρῶ ὡς τὴν μεγίστην ἀγνωμοσύνην καὶ δειλίαν νὰ ἐντρέπεται τις διὰ τὴν πενίαν τῶν γονέων του. Εἰς ποῖον ὀφείλω τὴν τιμὴν τοῦ νὰ ἦμαι συνάδελφός σας; Κυρίως εἰς τοὺς γονεῖς μου, ὅτινες μὲ ἐδίδαξαν νὰ ὑπηρετήσω τὴν πατρίδα μου ἐν τῇ μω· καὶ πιστῶς.

Ὅχι, οὐδέποτε θὰ ἔλθῃ ἡμέρα καθ' ἣν νὰ ἐντρέπωμαι δι' αὐτοὺς! θὰ τοὺς ἀναγνωρίζω σεμνυνόμενος ἐνώπιον ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου!»

Εἶδε ταγματάρχᾳ Βράουν!

ἀνέκραξε φωνὴ τις ὅπισθεν τοῦ Γεωργίου, ἥτις ἠλέκτρισεν ὅλους τοὺς παρόντας.

Οἱ ἀξιωματικοὶ παρεμέρισαν· πάντων δὲ τὰ ὄμματα ἐστράφησαν πρὸς τὸν λαλήσαντα καὶ πάντες ὑποκλινῶς τὸν ὑπεδέχθησαν. Ἦτο ὁ γέρον πρίγκηψ Λεοπόλδος τῆς Δεσσαυίας, ὅστις μόλις εἶχε φθάσει μετὰ τοῦ στρατηγοῦ φὸν Βράουν βέδελ καὶ ἄλλων

(ἀκολουθεῖ.)

Η ΑΛΕΠΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΒΟΥΡΟΙ.

(Μῦθος Ἰνδικός.)

Μίαν ἡμέραν μία ἀλεπού ἐκάθισεν εἰς μίαν πέτραν κοντὰ εἰς ἓνα ποτάμι καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ δυνατά. Οἱ κάβουροι ἐβγήκαν ἀπὸ τὰς τρύπας των ἓνα γύρο καὶ τὴν ἐπλησίασαν — «Διατί, κυρά ἀλεπού κλαίεις ἔτσι;» τὴν ἐρώτησαν. «Ἀλοῖμονον,» εἶπεν ἡ ἀλεπού «μὲ ἔδιωξαν ἀπὸ τὸ σπίτι μου οἱ συγγενεῖς μου καὶ δὲν ἔχω ποῦ νὰ κατοικήσω!» «Καὶ διὰ τί σ' ἐβγαλαν ἔξω;»

ἐρώτησαν οἱ κάβουροι «Διότι» εἶπεν ἡ ἀλεπού σχεδὸν πνιγμένη ἀπὸ τοὺς λυγμούς, «εἶπαν αὐτοὶ ὅτι θὰ ἔβγουν ἀπόψε νὰ κυνηγήσουν καθούρους, καὶ ἐγὼ τοὺς εἶπα, ὅτι εἶναι ἁμαρτία νὰ τοὺς σκοτώσῃ κανεὶς τοὺς καυμένους, ποῦ εἶναι τόσο νόστιμα ζῶα.» «Καὶ λοιπὸν ποῦ θὰ πάγῃς τώρα;» — «Ὅπου εὖρω δουλειά,» ἀπεκρίθη ἡ ἀλεπού «εἰς τοὺς συγγενεῖς μου ὅμως ποτὲ δὲν γυρίζω, οὔτε νὰ τοὺς ἴδω ποτε θέλω πλέον.»

Τότε οἱ κάβουροι ἔκαμαν συμβούλιον καὶ ἀπεφάσισαν δι' αὐτὸν διὰ τὸ χατηρί των εἶχε διωχθῇ ἡ ἀλεπού ἀπὸ τὸ σπίτι της, θὰ ἔκαμαν καλὰ νὰ τὴν πάρουν πλησίον των διὰ νὰ τοὺς ὑπερασπίζῃ. Ὅταν τὸ ἐπρότειναν εἰς τὴν ἀλεπού, αὐτὴ ἐδέχθη μὲ εὐχαρίστησιν, καὶ ἔτσι ἐπέρασαν ὅλην τὴν ἡμέραν καλὰ, μὲ διασκεδάσεις καὶ ἀστεῖα. Τὸ βράδυ ἐβγήκεν ἡ σελήνη ὁλοστρόγγυλος.

«Ἐκάματέ ποτε περίπατον μὲ τὴν πανσέληνον;» ἐρώτησεν ἡ ἀλεπού. — «Ὅχι ποτέ» ἀπεκρίθησαν οἱ κάβουροι. «Ἐρχεσθε λοιπὸν τώρα;» «Εὐχαρίστως» ἀπεκρίθησαν οἱ κάβουροι. Ἐτσι λοιπὸν ἐξεκίνησαν ὅλοι κατόπιν τῆς ἀλεπούς, ἡ ὁποία ἔλεγε καθ' ὁδὸν τόσα ἀστεῖα, ὥστε ἔσκαζαν ἀπὸ τὰ γέλια. Περιπατοῦν, περιπατοῦν καὶ τέλος φθάνουν εἰς ἓνα δάσος· ἐκεῖ σταματᾷ ἡ ἀλεπού καὶ βγάζει μία χαμηλὴ φωνή — ἀμέσως δὲ ὁρμοῦν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ δάσος καμμία

δεκαριά ἀλεπούδες, αἱ ὁποῖαι ἤρχισαν νὰ πιάνουν καὶ νὰ τρώγουν τοὺς καθούρους. Ὅταν πλέον δὲν εἶχε μείνει κανένας αἱ ἀλεπούδες εἶπαν εἰς τὴν σύντροφόν των — «Τί πονηρά ὁποῦ εἶσαι!» «Ναί» ἀπεκρίθη αὐτὴ — «Εἶναι πολλοὶ βαθμοὶ πονηρίας.»

ΚΙΝΕΖΙΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

— Σκέπτου περὶ τῶν ἰδίων σου σφαλμάτων τὸ πρῶτον μέρος τῆς νυκτός (δηλ. ἐνὸςφ εἰσαὶ ἐξυπνος) περὶ δὲ τῶν σφαλμάτων τῶν ἄλλων τὸ δεύτερον μέρος τῆς νυκτός (δηλ. ἀφοῦ σὲ ἀπῆρξ ὁ ὕπνος.)

— Ἄν θέλῃς τὸ καλὸν τῶν τέκνων σου, ἀφινέ τα νὰ πεινοῦν καὶ νὰ κρυώνουν τὰ τρία δέκατα τοῦ καιροῦ.